

Traducerea dialogurilor

Lecția 1

Muzica e formidabilă!

La început se aude un fragment dintr-un cântec interpretat de Marlene Dietrich (1901–1992). Marlene Dietrich a fost o celebră actriță și cântăreață. Textul cântecului nu poate fi tradus din motive de copyright.

Pe stradă, într-un oraș, câteva persoane ascultă și comentează cântecul unui muzicant ambulant. (Scena întâi)

Prima femeie: Ah, ce frumos e!
A doua femeie: Fantastic!
Primul tânăr: Da, muzica e formidabilă!

Unul din cei care ascultă cere o țigară. (Scena a doua)

Al doilea tânăr: Ai o țigară pentru mine?
Primul tânăr: Ce vrei?
Al doilea tânăr: Ai o țigară pentru mine?
Primul tânăr: Da, uite-aici.

Cel care a cerut țigara vrea și foc. (Scena a treia)

Al doilea tânăr: Ai și foc pentru mine?
Primul tânăr: Foc? Nu, n-am.
Un bărbat: Un moment, am eu foc.
Al doilea tânăr: Mulțumesc.

Lecția 2

Numele meu este Ex

În lecția a doua, personajele principale ale cursului de limba germană se prezintă. Prima e doamna Berger, șefa hotelului.

Doamna Berger: Așadar, numele meu este Berger. Lisa Berger. Eu sînt șefa aici, șefa hotelului Europa.
Ex: Îi place să cînte.
Doamna Berger: Da, e adevărat.

Se prezintă apoi Ex, un personaj feminin fantastic, un spiriduș.

Ex: Toată lumea știe cum mă cheamă. Numele meu este Ex și sunt o doamnă. Nu pot fi văzută și asta nu vrea nimeni să înțeleagă. Dar pot fi auzită și asta poate jura oricine.

Andreas: Și se pricepe foarte bine să deranjeze.

Al treilea personaj este Andreas Schäfer, recepționist la Hotel Europa și student la ziaristică.

Andreas: Deci, eu sînt Andreas. Andreas Schäfer. Și eu lucrez la Hotel Europa. Sînt recepționist.

Ex: Dar ești și student!

Andreas: E clar, Ex, asta știi tu.

Ex: Nu însă toate ascultătoarele și toți ascultătorii.

Andreas: Acum știu și ei. *(Foarte oficial)* Sînt Andreas Schäfer, lucrez ca recepționist și sînt student la ziaristică. E bine așa?

Ex: *(Se mulțumește să-și dreagă glasul.)*

Hanna Clasen este cameristă la hotelul Europa.

Hanna: E rîndul meu?

Ex: Da!

Hanna: Mă cheamă Hanna. Hanna Clasen. Sînt cameristă la Hotel Europa. Îmi place să lucrez aici. Vine atîta lume la hotel!

Ex: *(Cam ironic)* Și toți care vin sînt întotdeauna atît de amabili!

Dr. Thürmann, un vechi client al hotelului Europa, locuiește în mod normal la Berlin.

Dr. Thürmann: Ei, nu întotdeauna. Sînt un om amabil și ceva mai în vîrstă. Sînt un client al hotelului Europa. Vin adesea la Aachen. În mod normal locuiesc la Berlin.

Ex: *(Nerăbdătoare)* Numele dumneavoastră!

Dr. Thürmann: Poftim?

Ex: Cum vă numiți?

Dr. Thürmann: Ah, da. Numele meu este Thürmann.

Ex: Da, acesta e domnul doctor Thürmann. Nu aude prea bine.

Lecția 3

Mă ieși cu tine?

Andreas e liber la sfîrșitul săptămîinii. Își ia rămas bun de la colegii de serviciu. Pleacă la Bruxelles și o ia cu el pe Hanna.

Andreas: Așadar, week-end plăcut, doamnă Berger!

Doamna Berger: Mulțumesc, asemenea! Distracție plăcută la Bruxelles!

Andreas: Mulțumesc.
 Hanna: Ce, pleci la Bruxelles?
 Andreas: Da, am acolo o întâlnire.
 Hanna: Ia spune, pleci cu mașina?
 Andreas: Da.
 Hanna: Aș vrea și eu să fac o vizită unei prietene din Bruxelles. Mă iei cu tine?
 Andreas: Bineînțeles. Plecăm mâine dimineață la opt. Te iau de acasă.
 Hanna: Grozav! Îți mulțumesc mult, Andreas. Pa, pe mâine.
 Andreas: Pe mâine.

Pe drum, sînt opriți de poliție, care efectuează un control al circulației. Andreas a depășit viteza reglementară.

Andreas: Asta mai îmi lipsea!
 Hanna: Ce?
 Andreas: Poliția! Sper să mai pot ajunge la timp.
(Oprește mașina.)
 Polițistul: Bună ziua, controlul circulației. Documentele dumneavoastră, vă rog! Aprindeți lumina! Okay, totul e în ordine. Ce credeți, domnule Schäfer, cu ce viteză ați circulat?
 Andreas: Nu știu.
 Polițistul: Cu 130.
 Andreas: Se prea poate.
 Polițistul: Dar aici aveți voie să circulați numai cu 100. N-ați văzut indicatorul?
 Andreas: Nu. Îmi pare rău.
 Polițistul: Asta nu vă ajută. Vă costă 80 de mărci.

Lecția 4 **Aveți poate un plan al orașului?**

O pereche căsătorită sosește în gara centrală din Aachen. Soții intră într-un birou de informații.

Anunț la difuzor: Aachen. Aachen gara centrală. Trenul nu circulă mai departe. Aveți legătură spre Köln de la linia 3. Plecarea la ora 18.02.
 Domnul Frisch: În fine! Vino, ne trebuie acum, în primul rînd, un plan al orașului.
 Doamna Frisch: Vrei să cumperi unul?
 Domnul Frisch: Nu. Nu vezi acolo litera "i"? E un birou de informații. Acolo există cu siguranță un plan al orașului.
 Funcționara: Pot să vă ajut?
 Domnul Frisch: Da, cu plăcere. Aveți poate un plan al orașului?
 Funcționara: Da, desigur. *(Descide un plan al orașului și le explică.)*
 Uitați-vă: Aici e gara centrală. Sînteți acum aici. Și aici e centrul orașului. Spuneți-mi, aveți deja hotel?

Doamna Frisch: Da, Hotel Europa.
Funcționara: E chiar aici.
Domnul Frisch: Ce practic!
Doamna Frisch: Minunat! Mulțumim foarte mult!

Ajunși la Hotel Europa, soții se interesează de un restaurant în apropiere.

Domnul Frisch: Puteți să ne recomandați un restaurant în apropiere?
Andreas: Cu plăcere. Chiar după colț e o pizzerie.
Domnul Frisch: O, da. Bucătăria italiană îmi place oricând.
Doamna Frisch: Nu, așa ceva nu. Așa ceva există pretutindeni.
Andreas: Doriți poate să luați masa într-un restaurant francez?
Doamna Frisch: Nu. Dorim să luăm masa într-un restuarant german.
Andreas: Atunci pot să vă recomand "Diligența". Bucătăria e bună iar prețurile convenabile.
Domnul Frisch: Mulțumim. O să încercăm acolo!

Lecția 5

Eu servesc băuturile

Andreas își sărbătorește ziua de naștere. A organizat la el acasă o petrecere la care și-a invitat prietenii.

Prietenii (*cîntînd*): Happy birthday to you ...
O prietenă: Toate cele bune de ziua ta de naștere!
Primul prieten: Sincere felicitări!
Andreas: Mulțumesc! Intrați!
Primul prieten: Uite, un cadou pentru tine!
Prietenă: Și încă unul.
Al doilea prieten: Și încă unul.
Andreas: Mulțumesc! (*Începe să despacheteze cadourile*) Posterul e grozav! Mulțumesc, Martin! Și ce e aici?
Prietenă: Despachetează-l!
Andreas (*citește*): "Scorpionul".
Prietenă: E un horoscop, Andreas. Horoscopul tău. Tu ești doar scorpion.
Andreas: Da, așa e. (*Începe să citească.*) Scorpionul caută secretele. El vrea să vadă în spatele lucrurilor. El dorește ...
Prietenă: Trebuie să-l citești în liniște.
Andreas: Și pe urmă știu totul despre mine, nu?
Prietenă: Poate.

Prietenii încep să mănînce, să bea, să discute ...

Andreas: Aşadar, mîncarea e acolo.
 Prietena: Formidabil. Mi-e o foame grozavă.
 Andreas: Iar acolo sînt pahare şi tacîmuri.
 Primul prieten: Eu servesc băuturile. Cine vrea suc?
 Al doilea prieten: Eu!
 Prietena: Este şi vin?
 Andreas: Bineînţeles! Doreşti roşu sau alb?
 Prietena: O să iau roşu.
 Primul prieten: Îmi trebuie un şerveţel. Nu sînt şerveţele?
 Prietena: Unde sînt farfuriile? Nu mai sînt farfurii?
 Al doilea prieten: Ba da. Aici sînt cîteva! Dar muzică nu e aici?
 Andreas: Ba da.

Lecţia 6

Nu-şi cunoaşte ziua de naştere?

Andreas mulţumeşte doamnei Berger pentru cartea pe care i-a dăruit-o de ziua lui.

Doamna Berger: Bună dimineaţa, domnule Schäfer.
 Andreas: Bună dimineaţa, doamnă Berger. Multe mulţumiri pentru carte!
 Hanna: Ce carte?
 Doamna Berger: Domnul Schäfer a avut ieri ziua de naştere şi ...
 Hanna: A fost ziua ta de naştere? Atunci îţi doresc, deşi tardiv, toate cele bune.
 Andreas: Mulţumesc. Una dintre povestirile din carte mi-a plăcut deosebit de mult.
 Doamna Berger: Care?
 Andreas: Povestirea lui Şinasi Dikmen. Se intitulează: "Fără zi de naştere, integrarea nu e posibilă".
 Hanna: Poftim? De cine?
 Andreas: Povestirea unui turc care nu ştie exact cînd s-a născut.
 Hanna: Ce? Nu-şi cunoaşte ziua de naştere?

Andreas le spune conţinutul povestirii. E vorba de povestirea intitulată "Fără zi de naştere, integrarea nu e posibilă", scrisă de autorul turc Şinasi Dikmen.

Andreas: Povestirea începe aşa: "Eu n-am o zi de naştere. Fireşte, în paşaportul meu e trecută o dată. Dar nu e ziua mea de naştere adevărată. Este numai data de naştere oficială."
 Hanna: Şi atunci?
 Andreas: Dikmen o întreabă mai întîi pe mama lui. Ea se gîndeşte şi se gîndeşte şi pe urmă spune: "În ziua aceea ne-a dispărut taurul." Şi îi povesteşte despre taur. Însă ziua şi anotimpul nu le mai ştie.

Dikmen face şi alte încercări de a afla data la care s-a născut. Fiecare îi povesteşte ceva ce s-a petrecut în acea zi, dar data exactă n-o mai ştie nimeni ...

- Andreas: Dikmen o întreabă pe sora lui. Ea spune: "Firește că știu. În ziua aceea l-am văzut prima dată pe bărbatul meu." Și povestește, și povestește... Însă ce dată și ce anotimp era nu mai știe. Dikmen îl întreabă atunci pe cumnatul său. Apoi pe învățător. Pe urmă pe cel mai bătrîn om din sat. Toți îi povestesc cîte-o istorie, însă Dikmen nu află la ce dată s-a născut.
- Hanna: Asta e ciudat.
- Andreas: Nu, e doar altfel.

Lecția 7

Dă-mi, te rog, prospectele!

Domnul și doamna Frisch răsfoiesc prospecte despre Aachen, în care sînt prezentate calitățile orașului.

- Domnul Frisch: Ai un prospect despre Aachen?
- Doamna Frisch: Unul? Patru bucăți.
- Domnul Frisch: Dă-mi, te rog, prospectele.
- Doamna Frisch: Da, un moment. Uite-le!
- Domnul Frisch: *(Răsfoiește prospectele, citind cu voce tare unele pasaje.)*
Descoperiți Aachenul! Aachen, oraș în inima Europei, în imediata vecinătate a Olandei și Belgiei.
- Doamna Frisch: Asta știm noi.
- Domnul Frisch: Aachen, centru artistic.
- Doamna Frisch: Neinteresant.
- Domnul Frisch: Aachen oraș balnear.
- Doamna Frisch: N-avem nevoie.
- Domnul Frisch: Aachen, oraș al congreselor.
- Doamna Frisch: De muncit, pot să muncesc și acasă.
- Domnul Frisch: Aachenul vă oferă multe.
- Doamna Frisch: Și ce-mi oferi tu mie?
- Domnul Frisch: Aachen, oraș cu atmosferă. Centrul e un paradis al cumpărăturilor. Asta e totuși ceva pentru tine.
- Doamna Frisch: Ei, sînt curioasă.
- Domnul Frisch: Dăm cu plăcere vizitatorilor noștri informații suplimentare.

Doamna Frisch răsfoiește alt prospect.

- Doamna Frisch: *(citind)* Vă arătăm Aachenul! Descoperiți modernul și trecutul! Începem turul nostru la dom. *(Adresîndu-se soțului:)* Uite, asta a pentru tine!
(Citește, în continuare, cu voce tare:) Veniți cu bună dispoziție, cu ceva bani, firește, și nu vă uitați ochelarii!
(Adresîndu-se soțului:) Tu îți uiți întotdeauna ochelarii. Uite, țî-i dau de pe acum. Pune-i în bagaj. *(Citește mai departe:)* Acum puteți pleca.
- Domnul Frisch: Ei, atunci să plecăm!

Lecția 8

N-am mai auzit nimic de ea

Andreas, Dr. Thürmann și doamna Berger s-au instalat confortabil într-o cafea. Dr. Thürmann și doamna Berger se interesează de Ex, spiridușul feminin invizibil, care a dispărut în timpul unei excursii comune.

- Dr. Thürmann: Ce s-a întâmplat cu cea de-a doua voce a dumneavoastră?
Doamna Berger: Da, ce e cu Ex? E din nou aici?
Andreas: Nu, din păcate nu. N-am mai auzit nimic de ea.
Doamna Berger: A dispărut atunci. Dar de ce?
Andreas: N-am idee.
Dr. Thürmann: Ia spuneți-mi, ce e cu povestea asta cu cea de-a doua voce, Ex? Nu înțeleg absolut nimic.
Andreas: Bine, vă povestesc istoria. Dar e smintită, e un basm...
Doamna Berger: Haide, povestiți odată! Nici eu nu știu povestea.

Andreas povestește încă o dată cum, într-o seară, Ex a apărut pe neașteptate la el. Era acasă și citea o carte despre "Spiridușii din Köln".

- Andreas: Eram acasă, ascultam muzică și citeam cartea despre "spiridușii din Köln". Spiridușii veneau noaptea și isprăveau munca în locul oamenilor. Atunci am început să visez și mi-am dorit și mie un astfel de ajutor.
Dr. Thürmann: Și pe urmă?
Andreas: Pe urmă a apărut Ex.
Dr. Thürmann: Cum adică "a apărut"?
Andreas: Am auzit o voce, dar n-am văzut pe nimeni. Era, pur și simplu, acolo.
Doamna Berger: A ieșit din cartea dumneavoastră?
Andreas: Da. De aceea am botezat-o Ex. "Ex" înseamnă în latină "din".
Doamna Berger: Asta este deci cea de-a doua voce a dumneavoastră?
Dr. Thürmann: Povestea e ciudată. Și fascinantă.

Lecția 9

I-am cîntat un cîntec

Dr. Thürmann, doamna Berger și Andreas reconstituie ziua în care au făcut împreună o excursie cu vaporul pe Rin. Ex era și ea cu ei.

- Dr. Thürmann: Am făcut împreună o excursie cu vaporul.
Andreas: Ex era foarte veselă.
Doamna Berger: Pe urmă am trecut pe lângă Loreley.
Andreas: Ex a spus deodată: "Loreley? O cunosc. Era foarte frumoasă."

Doamna Berger: Iar eu i-am cîntat cîntecul lui Loreley.
Andreas: Pe urmă, căpitanul vasului a spus (*imitîndu-l*):
În stîncă se afla odinioară o peșteră și acolo locuiau
spiridușii.
Dr. Thürmann: Potrivit legendei.

Cei trei reflectează unde-ar putea fi Ex, care a dispărut în cursul acelei excursii.

Andreas: Am întreat-o imediat: Ex, știai asta? Dar ea n-a răspuns.
Mai întîi a apărut, pur și simplu. Apoi, pur și simplu, a
dispărut.
Dr. Thürmann: Hm.
Doamna Berger: Dar e foarte clar.
Andreas: Ce?
Doamna Berger: Îi caută pe spiriduși.
Andreas: Cum adică?
Dr. Thürmann: Asta e doar povestea ei: Ex și spiridușii!
Andreas: Da, poate. Și ce să fac acum?
Doamna Berger: (*rîzînd*) Să așteptați și să reflectați.
Andreas: (*pentru sine*) Îmi place mult de ea.
Dr. Thürmann: Știți, mîine plec la Berlin. Tinere, veniți la Berlin.
Cu sau fără Ex.

Lecția 10

Aș dori să rezerv o cameră

Rezervarea unei camere poate fi foarte simplă...

Un bărbat: Bună ziua. Numele mei este Scherer. Aș dori să rezerv o
cameră cu două paturi de la 1 la 3 mai.

*Dar rezervarea unei camere poate fi și complicată, ca în cazul femeii care
telefonează de la Frankfurt la Hotel Europa ca să comande o cameră pentru
familia ei.*

(*Sună telefonul.*)
Andreas: Hotel Europa. Bună ziua.
Femeia: Bună ziua. Numele meu e Becker. Telefoniez din Frankfurt.
Prietenul meu a fost la dumneavoastră și a fost foarte
mulțumită.
Andreas: Mă bucur. Ce pot face pentru dumneavoastră?
Femeia: Soțul meu mi-a spus să vă telefonez. Vrem să venim la
Aachen. Și aș dori să rezerv o cameră. Venim cu doi copii. Pot
să doarmă cu noi în cameră?
Andreas: Da, desigur. Nu e nici o problemă.
(*Se aude lătrat de cîine.*)

Femeia: Fii cuminte, Bello. Sigur că vii și tu. Da, câinele nostru, Bello, vine și el cu noi.
Andreas: Bello? E câinele dumneavoastră?
Femeia: Da. Nu l-ați auzit?
Andreas: Ba da, ba da. Însă asta e greu. Știți, în mod normal, animalele nu sînt primite în hotel.

Andreas se interesează cînd sosește familia Becker și cît vrea să rămîină.

Femeia: Dar Bello al nostru e foarte cuminte.
Andreas: Mda. Hm, cînd doriți să veniți?
Femeia: În mai, la începutul lui mai, vineri.
Andreas: Vă referiți la vineri, 1 mai?
Femeia: Da.
Andreas: Și cît timp rămîneți?
Femeia: Pînă duminică. Luni trebuie din nou să lucrăm.
Andreas: Deci, o cameră pentru patru persoane.
Femeia: Și Bello!
Andreas: Pentru week-endul care începe la 1 mai. Dar mai trebuie să vorbesc cu șefa, din pricina lui Bello. Îmi dați numărul dumneavoastră de telefon? Ca să vă dau de știre ce a decis șefa.
Femeia: Da. Deci, Frankfurt 069, apoi 98 21 31.
Andreas: Vă mulțumesc. La revedere.

Lecția 11

A presărat mazăre

Povestea din lecția a 11-a e imaginară. Ex îi vizitează pe spiriduși. Ex a ieșit din cartea despre spiridușii din Köln pe care o citea Andreas. Acum vrea să afle de ce nu-i mai ajută spiridușii pe oameni.

Ex: Hei, spiridușilor, sînt iarăși aici!
Spiridușul: Ce surpriză! De unde vii?
Ex: Sînt acum la oameni.
Spiridușul: Vrei să spui: la un om.
Ex: Da. De unde știi?
Spiridușul: Asta e secretul meu.
Ex: Ce faceți voi acum?
Spiridușul: (glumeț) Ia spune, vrei un interviu? Ești acum și ziaristă?
Ex: Nu, dar te rog, povestește-mi: De ce nu-i mai ajutați pe oameni? Ce s-a întîmplat atunci?

Ex află întreaga poveste: Soția croitorului, care era foarte curioasă, voia să știe cine face noaptea munca în locul soțului ei, croitorul. De aceea a presărat mazăre pe scările casei ei. Iar spiridușii, călcînd pe boabele de mazăre, s-au împiedecat.

Spiridușul: Pe atunci, demult... A fost așa: Noi lucram pentru oameni. Și pentru croitor. Coseam haine pentru el. Însă nevasta lui era foarte curioasă.

Ex: Ca mine.

Spiridușul: Da, ca tine. Dar ea era și foarte rea. A presărat mazăre pe scări. Multe, multe boabe de mazăre. Ne-am împiedecat și ne-am lovit rău.

Ex: Dar de ce-a presărat mazăre?

Spiridușul: Noi lucram noaptea. Iar nevasta croitorului voia neapărat să ne vadă. Noi ne-am împiedecat și ea ne-a auzit. A aprins lumina, dar noi am dispărut repede.

Ex: Pentru totdeauna?

Lecția 12

Cineva trebuia să spună cuvântul magic

Ex află legea spiridușilor: Spiridușii trebuie să rămână invizibili pentru oameni.

Spiridușul: Nimeni nu putea să ne vadă. Nimeni nu trebuia să ne vadă.

Ex: Dar de ce? De ce nu trebuia să vă vadă nimeni?

Spiridușul: Voiam să rămânem invizibili pentru oameni. Aceasta e legea spiridușilor. Și tu vrei să rămâi invizibilă, Ex. Nu-i așa?

Ex (*speriată*): O, da, în orice caz!

Ex află cum și de ce a ajuns la Andreas.

Ex: Spune-mi, te rog, de unde vin eu?

Spiridușul: Foarte simplu. Te-am ascuns în cartea despre spiriduși.

Ex: Pe mine?

Spiridușul: Ei da, un spiriduș feminin, curios ca nevasta croitorului.

Ex: Și tot atât de rău?

Spiridușul: Asta trebuie să hotărăști tu. Cineva trebuia să spună cuvântul magic. Iar la cuvântul magic tu trebuia să ieși din carte și să trăiești cu oamenii, invizibilă ca noi.

Ex: Și care e cuvântul magic?

Spiridușul: Trebuie să-l găsești singură. Andreas a spus cuvântul magic. De aceea ești la el.

Ex: Ah! Așa?!

Lecția 13

Unde v-ați parcat mașina?

Un client al hotelului este foarte enervat, deoarece a constatat că mașina lui nu mai e acolo unde a pus-o.

- Clientul: Mi-a dispărut mașina!
Andreas: V-a dispărut mașina? Sînteți sigur?
Clientul: Firește! Firește că sînt sigur! Că doar n-oi fi orb!
Andreas: Gîndiți-vă bine unde ați parcat-o.
Clientul: Pe strada Bismarck. Imediat cupă colț.
Andreas: Dar acolo e "oprirea interzisă".
Clientul: Ce? Nu cred. N-am văzut nici un indicator.
Andreas: Pot să vi-l arăt.
Clientul: Da, vă rog. Vreau să-l văd.
(*Cei doi ies în stradă.*)
Andreas: Uitați-vă aici: Oprirea interzisă între orele 15.00 și 18.00.
Clientul: Așa ceva nu e posibil!

Clientul hotelului și-a parcat mașina pe o stradă cu circulație intensă. De aceea, Andreas presupune că i-a fost ridicată de poliție. Se întîmplă adesea atunci cînd mașinile parcate stînjenesc circulația.

- Andreas: Cît timp a fost parcată mașina?
Clientul: Numai foarte puțin. Am dus-o pe nevastă-mea, am parcat și i-am dus lucrurile în cameră, la hotel.
Andreas: Și apoi v-ați întors imediat la mașină?
Clientul: Nu, nu imediat.
Andreas: Cît timp ați fost în cameră?
Clientul: Sînteți de la poliție, sau ce se întîmplă acum?
Andreas: Nu, firește că nu. Însă probabil că mașina dumneavoastră a fost ridicată de poliție.
Clientul: Și cum îmi recapăt mașina?
Andreas: Trebuie să telefonați la poliție.
Clientul: De ce nu mi-ați spus imediat?
Andreas: Ce?
Andreas: Chestia cu oprirea interzisă! Grozav serviciul hotelului dumneavoastră!

Lecția 14

Și-au adus aminte de Frederick

Doamna Berger îi istorisește lui Andreas povestirea scriitorului italian Leo Lionni intitulată "Frederick". Este vorba de o familie de șoareci de câmp care adună provizii pentru iarnă. Însă unul dintre ei, pe nume Frederick, adună cu totul altele și anume raze de soare, culori și cuvinte.

Doamna Berger: A fost odată o familie de șoareci de câmp. Vara era pe sfârșite și ei adunau provizii pentru iarnă. Adunau grăunțe, nuci și paie. Numai unul nu făcea nimic: Frederick. "Frederick, îl întreabă șoarecii de câmp, tu de ce nu muncești?"
"Dar și eu muncesc, spuse Frederick, adun raze de soare pentru la iarnă."
Puțin mai târziu îl întreabă: "Frederick, ce faci tu acum?"
"Adun culori", spuse el.
Puțin mai târziu îl întreabă din nou: "Frederick, tu visezi?"
"Nu, spuse Frederick, adun cuvinte pentru la iarnă."

Apoi veni iarna, care fu foarte lungă. Proviziile șoarecilor de câmp se terminară. Atunci Frederick scoase proviziile sale și le dăruie celorlalți șoareci.

Doamna Berger: Veni iarna și se făcu dintr-o dată foarte frig. Atunci și-au adus aminte ce Frederick. "Frederick, ce e cu proviziile tale?", îl întreabă șoarecii de câmp.
"Închideți ochii, spuse Frederick. Vă trimit acum razele de soare."
Șoarecii de câmp închiseră ochii și simțiră căldura.
"Și ce e cu culorile?" întreabă ei.
"Închideți iarăși ochii, spuse Frederick. Și le povesti despre florile roșii și albastre, despre paiele galbene. Șoarecii de câmp închiseră ochii și văzură culorile.
"Și ce e cu cuvintele?", întreabă șoarecii de câmp. Iar Frederick luă cuvintele și le istorisi o poveste cu șoareci...
Povestea era foarte frumoasă. Șoarecii de câmp fură entuziasmați și strigară: "Frederick, tu ești un poet!"

Lecția 15

Invizibilă și... obraznică

*Andreas e acasă. Se gândește, cu tristețe, la Ex. În momentul în care pronunță cuvântul magic **sowieso**, Ex reapare.*

Andreas *(pentru sine)*: Ah Ex, am aici cartea despre spiriduși, dar tu ai plecat! Păcat! Asta mă întristează. Dar poate că, oricum, nu erai fericită cu mine.
Ex: Hallo, hallo Andreas.
Andreas: Ce-a fost asta? M-a chemat cineva?
Ex: Da, eu! M-am întors.
Andreas: Ex? Ex? Tu ești?
Ex: Da, eu sînt. Nu mă mai cunoști?
Andreas: Sigur că te mai cunosc! Dar ești tot invizibilă! Ia spune, îți merge bine?
Ex: O da! Minunat, foarte bine, fantastic, grozav...

Andreas: Bine, bine! Am auzit. Ești tot Ex cea veche. Invizibilă și...
Ex: obraznică.

Andreas și Ex stau de vorbă despre spiriduși. Ex nu-i spune că s-a întâlnit cu ei, lăsându-l pe Andreas să creadă că spiridușii sînt doar o poveste.

Andreas: Ex, unde-ai fost atîta timp?
Ex: I-am căutat pe spiriduși.
Andreas: Și? I-ai găsit?
Ex: Nu, nu mai erau acolo.
Andreas: Firește că nu, Ex. Spiridușii, asta e doar o poveste.
Ex: Și eu? Eu sînt tot numai o poveste?
Andreas: Tot nu știi încă. Tu exiști, dar eu nu te văd.
Ex: Nici să nu încerci! Știi, nevasta croitorului a vrut și ea să-i vadă pe spiriduși.
Andreas: Știu, a presărat mazăre.
Ex: Și atunci toți spiridușii au dispărut.
Andreas: Dar Ex, eu nu presar mazăre. Tu să nu mai dispari niciodată.

Lecția 16

Dar astăzi e altfel

Ex și Andreas călătoresc cu trenul de la Köln la Berlin. Se urcă în tren la Köln și văd celebrul dom, a cărui construcție a început în anul 1248, a continuat în 1560 și a fost terminată între anii 1842 și 1880. Domul din Köln se află în imediata vecinătate a gării centrale. La ieșirea din gară, trenul trece peste fluviul Rin.

Andreas: Ex, avem noroc. Uite-aici un compartiment complet liber.
Ex: Vreau un loc la fereastră.
Andreas: Bineînțeles!
Ex: Grozav, am și plecat! Ce e asta?
Andreas: E domul.
Ex: Ce frumos e!
Andreas: E și foarte vechi.
Ex: Ia uite, trecem peste o apă.
Andreas: E Rinul. Îl cunoști tu deja.

De la Köln, trenul trece prin regiunea intens populată a Rubrului, care a fost, pînă în 1970, cea mai importantă regiune industrială a Germaniei. Existau aici multe mine, iar Essen și Bochum erau orașe miniere. Tot aici era centrul industriei oțelului (Concernul Krupp). Astăzi, regiunea Ruhr nu mai este centrul unei industrii dăunătoare sănătății, ci o regiune cu multe universități, în plin avînt cultural (industrie cinematografică, teatre, muzee), și important centru de cercetări privind tehnologia protecției mediului.

Conducătorul: Essen, gara centrală!
Bochum, gara centrală!
Dortmund, gara centrală!
Ex: Dar multe orașe mai sînt aici!
Andreas: Da, aici există foarte multă industrie și trăiesc foarte mulți oameni.
Ex: Industrie?
Andreas: Da. Înainte exista aici foarte multă industrie siderurgică și a oțeluluiși, în special, industrie minieră. Dar astăzi e altfel. Există încă multă industrie, dar se extrage mai puțin cărbune. La Bochum se fabrică automobile. Dar berea de Dortmund continuă să existe. Iar cerul nu mai e cenușiu, ci din nou albastru.

În landul federal Renania de Nord-Westfalia nu există numai centre industriale. În Münsterland se practică intens agricultura, se cresc porci și cai.

Ex: Ia uite, sînt porci și cai pe pajiște.
Andreas: Sigur, sîntem acum în Westfalia. Aici aproape că nu mai există industrie, ci mai mult agricultură.

Ex vrea să știe cît mai durează călătoria.

Conducătorul: Bielefeld, gara centrală.
Hanovra, gara centrală.
Ex: Cît mai durează călătoria asta?
Andreas: Știu, e o călătorie lungă, dar am ajuns aproape la jumătate.
Ex: Și cît mai durează?
Andreas: Încă patru ore. Hai să mergem la vagonul-restaurant.

Afară, peisajul e mereu același: păduri, râuri, pajiști. Iar Ex se plictisește.

Ex: Aici nu există decît păduri, flori și râuri. Nu mai sînt orașe ci numai sate. E plictisitor.
Andreas: Atunci dormi puțin.

Ex a adormit și se trezește puțin înainte de Berlin.

Conducătorul: Potsdam. Aici e Potsdam.
Ex: Am ajuns?
Andreas: Nu, dar stația următoare e Berlin.
Ex: În fine!

Leția 17

Mai am o valiză la Berlin

Această lecție e altfel decât cele de pînă acum. Este un colaj de impresii și informații despre Berlinul de altă dată și cel de astăzi. Nu conține nici explicații gramaticale, nici exerciții.

Colajul cuprinde:

1. O bucată muzicală din anii 30, înregistrată la Berlin: *Peter Igelhoff*: “Concertul vrăbiilor”
2. Celebrul cîntec “*Aerul berlinez*”, cîntat de Lizzi Waldmüller în anii 30.
3. Un cîntec al grupului *Comedian Harmonists*, un grup de muzică distractivă foarte apreciat în anii 30, care dădea spectacole în cele mai mari săli. Multe din cîntecele acestui grup sînt cunoscute și astăzi, cum este cazul cîntecului “*Micul meu cactus verde*”. Din 1934, grupului *Comedian Harmonists* i s-a interzis să mai apară pe scenă, deoarece trei din membrii grupului erau evrei.
4. O alocuțiune radiodifuzată a scriitorului german Thomas Mann (1875–1955), care a emigrat în 1933 din Germania în Elveția, a trăit cu începere din 1939 în Statele Unite și a devenit în 1944 cetățean american. Alocuțiunea a fost transmisă la 10 mai 1945, două zile după capitulare. Din motive de copyright, cuvîntarea nu este tradusă.
5. După sfîrșitul celui de-al doilea război mondial, în 1945, Germania și Berlinul au fost divizate în două părți. În 1961, prin mijlocul Berlinului a fost înălțat un zid despărțitor. La 24 octombrie 1950, generalul american Clay a remis berlinezilor un “clopot al libetății”, care a fost instalat în turnul primăriei Schöneberg, și de atunci bate în fiecare zi la ora 12. La 26 martie 1963 a sosit la Berlin președintele american John F. Kennedy, care, în cursul cuvîntării rostite din turnul primăriei Schöneberg, a spus celebra propoziție “Sînt un berlinez”. John F. Kennedy: Ich bin ein Berliner.
6. Berlinezul, poreclit “berliner Schnauze” (ceea ce s-ar putea traduce, cu aproximație, “berlinez bun de gură”) este cunoscut ca un om spiritual și impertinent. Lecția conține un dialog din viața de toate zilele, în dialect berlinez.
Berlineza: Poți tu să mergi să faci cumpărături?
Berlinezul: Ce să fac?
Berlineza: Cumpărături.
Berlinezul: Eu? De ce?
Berlineza: De ce nu?
Berlinezul: Pentru că n-am chef.
Berlineza: Nici eu n-am.
Berlinezul: Încetează. Eu cred că ajunge, nu?

7. Berlinul este un oraș multicultural, în care trăiesc mulți străini. Pînă la dărîmarea zidului despărțitor, la Berlin locuiau foarte mulți turci. Lecția conține un dialog în limba turcă. Iată traducerea lui:

Turcoaica: Bună ziua.
Turcul: Bună ziua. Ce doriți?
Turcoaica: Un "döner" (sandviș cu carne de oaie tăiată mărunt).
Turcul: Pofțiți.

8. Cântăreața și actrița Marlene Dietrich a devenit celebră datorită filmului "Îngerul albastru". În 1936 a părăsit Germania și s-a stabilit în Statele Unite. În 1941, după intrarea Americii în cel de-al doilea război mondial, s-a înrolat în armată și, îmbrăcînd uniforma, a prezentat cîntecele ei soldaților americani din Europa.

Ultimii ani ai vieții și i-a petrecut la Paris, unde a și murit în 1992. După reunificarea Germaniei și a Berlinului, și-a exprimat dorința de a fi înmormîntată în orașul ei natal, Berlinul. Cîntecul "Mai am o valiză la Berlin" datează din anul 1948. Din motive de copyright nu vă putem prezenta traducerea lui.

Lecția 18

Gara Zoo

Andreas și Ex sosesc la Berlin, în gara Zoo.

Anunț la difuzor: Berlin, gara Zoo.
Andreas: Vino, Ex. Trebuie să coborîm.
Ex: De ce? Vrei să mergi la grădina zoologică?
Andreas: Nu. Așa se numește gara.
Ex: De ce?
Andreas: Pentru că grădina zoologică e foarte aproape.
Ex: O grădină zoologică în mijlocul orașului?
Andreas: Da, pentru că grădină zoologică există le 150 de ani, iar pe atunci Berlinul nu era atît de mare.
Ex: De ce?
Andreas: De ce? De ce e banana îndoită?
Ex: Nu știu.
Andreas: Pentru că întrebii prea multe. Hai odată.

Ex descoperă "die Gedächtniskirche", biserica memorială, menită să amintească de cel de-al doilea război mondial. Andres vrea să ajungă repede la prietenii săi.

Ex: Ia uite, biserica e distrusă!
Andreas: Da, e o ruină.
Ex: De ce?
Andreas: Biserica a fost distrusă în timpul războiului și urmează să rămînă așa, ca amintire. Așa au vrut berlinezii.
Ex: Intrăm?
Andreas: Nu, Ex, nu acum. Acum mergem pe strada Kant.

Ex: De ce?
Andreas: Pentru că dormim acolo. Acolo locuiesc prietenii mei.
Ex: Și cum rămîne cu Dr. Thürmann?
Andreas: Am să-i telefonez.

Lecția 19

Mă bucur că sînteți în Berlin

Andreas îi telefonează doctorului Thürmann și își dau întîlnire. Vor să facă împreună un tur al orașului cu autobuzul numărul 100. Autobuzul circulă de la gara Zoo pînă la Alexanderplatz (Piața Alexander) din Berlinul răsăritean și trece pe lîngă monumente importante și lucruri demne de văzut.

Andreas: Bună seara, domnule doctor Thürmann. Aici e Andreas Schäfer.
Dr. Thürmann: Bună seara, domnule Schäfer. Sînteți în Berlin?
Andreas: Da. Putem rămîne în Berlin o săptămîină.
Dr. Thürmann: Mă bucur că sînteți în Berlin.
Andreas: Noi sîntem acum la niște prieteni ai mei.
Dr. Thürmann: Ați spus "noi"?
Andreas: Ah, da, dumneavoastră nu știți încă. Ex s-a întors.
Dr. Thürmann: Mă bucur foarte mult. Ce faceți mîine?
Andreas: Cred că o să vizităm Berlinul.
Dr. Thürmann: Vă fac o propunere: Să facem un tur cu autobuzul 100, care circulă de la Zoo pînă la Alex. E un tur foarte frumos prin Berlin.
Ex: Alex? Cine e Alex?
Andreas: E o piață, Piața Alexandru. Scuzați, domnule doctor Thürmann.
Dr. Thürmann: Bine, bine. Să zicem, mîine la 10, la gara Zoo?
Andreas: Unde, exact?
Dr. Thürmann: În stația de autobuz. De acord?
Ex: De acord.
Andreas: Atunci, pe mîine.

Ex descoperă încîntată un "înger". Este "Columna Victoriei", ridicată în 1871 pentru a aminti de războiul dintre Franța și Germania și de unirea statelor germane, pînă atunci independente.

Ex: Ia uite, acolo sus e un înger.
Dr. Thürmann: Da, e Columna Victoriei.
Ex: De ce se numește așa?
Andreas: Ex, tu știi că, din păcate, există războaie.
Dr. Thürmann: Și mai demult au existat războaie. Columna Victoriei este monumentul unei victorii, ridicat după războiul dintre Germania și Franța.
Andreas: E mult de-atunci. Asta a fost în 1871.
Ex: Și pe urmă?

Dr. Thürmann: Acesta a fost ceasul nașterii Germaniei.
Ex: Cum așa? Înainte n-a existat Germania?
Andreas: Ba da, dar altfel. Erau multe stătuțe, dar nu un stat unitar.
Dr. Thürmann: Iar Berlinul a fost din 1871 capitala Germaniei.
Ex: A fost sau este?
Andreas: Amîndouă.
Ex: Nu înțeleg.

Lecția 20

Înainte de a fi aici zidul...

Andreas îi explică lui Ex că, după cel de-al doilea război mondial, au existat două state germane, iar Berlinul a fost divizat într-o parte de est și una de vest. De la unificarea celor două state, Berlinul este din nou capitala Republicii Federale. Guvernul se va muta pînă în 1996 de la Bonn la Berlin.

Ex: E sau nu e Berlinul capitală?
Andreas: Deci: Berlinul a fost pînă în 1945 capitală.
Apoi au existat două state germane: Republica Federală Germania sau RFG și Republica Democrată Germană sau RDG. Pe vremea cînd au existat cele două state, Bonn era capitala Republicii Federale, iar Berlinul de est capitala RDG.
Ex: Și astăzi?
Andreas: De la unificarea din 1990, Berlinul e din nou capitala Germaniei.
Dr. Thürmann: Scuzați, domnule Schäfer. Înainte de a merge mai departe aș dori să vă arăt Poarta Brandenburg. Haideți să coborîm.

Dr. Thürmann le povestește despre zidul care a divizat Berlinul între 1961 și 1989.

Dr. Thürmann: Aceasta este deci Poarta Brandenburg. Iar aici era zidul. Cînd am venit eu la Berlin, zidul nu exista încă. Și pe urmă, dintr-o dată, peste noapte, a apărut. A fost îngrozitor. Înainte de a fi zidul, aici era multă animație.
Se trecea prin Poarta Brandenburg din Est în Vest și din Vest în Est. Apoi, dintr-o dată, acest lucru n-a mai fost posibil. Timp de aproape 30 de ani, cît a fost aici zidul, nu s-a mai putut trece, străzile erau, pur și simplu, închise.
Ex: Nu văd nici un zid.
Dr. Thürmann: E invizibil, ca tine. Ex. Nu mai e decît o amintire...
Un vînzător ambulant:

O bucată de zid, special pentru dumneavoastră. Un suvenir, o bucată de zid, numai trei mărci. Cumpărați acum o bucată de zid, înainte de a fi prea tîrziu!

Lecția 21

Toate se scumpesc

Andreas intervievează câțiva berlinezi, întrebându-i ce cred despre decizia Bundestagului german ca Berlinul să redevină capitala Germaniei. O berlineză a entuziasmată.

Andreas: Berlinul va fi din nou capitala Germaniei.
Cum găsiți această decizie?
Berlineza: Cum o găsesc? Grozavă! În fine, din nou o metropolă.

Berlinezul din al doilea interviu vede mai degrabă dezavantaje.

Berlinezul: Găsesc că nu e deloc bine. Locuințele se scumpesc, alimentele, autobuzul, toate se scumpesc. Găsesc că sînt numai dezavantaje.

Șoferul de taxi din interviul următor vede mai mult avantaje.

Șoferul de taxi: Ca șofer de taxi n-am nimic împotriva, nu? O să câștig și eu un pic mai mult. Iar Berlinul o să devină oraș internațional. Va trebui probabil să învăț limbi străine...

O doamnă în vîrstă subliniază importanța deciziei pentru Europa.

Doamna în vîrstă: Eu găsesc că decizia e bună, chiar foarte bună. Știți de ce? Pentru că e bună pentru Europa. Berlinul se află în Europa de vest și, totodată, foarte la est. De aceea poate deveni o punte spre Europa de est.

Un tînăr se teme că o anumită "scenă" berlineză va dispărea.

Tînărul: Găsesc că nu e bine deloc. O scenă ca cea de acum în curînd nu va mai exista. Noi am venit la Berlin tocmai pentru că aici exista atît de multă libertate. Sună absurd, dar în Berlin exista într-adevăr multă libertate.

Lecția 22

Berlin Alexanderplatz

Andreas scrie părinților săi o scrisoare în care le împărtășește impresiile sale din Alexanderplatz (Piața Alexander) din Berlinul răsăritean.

Iată ce scrie Andreas:

Dragi părinți,
astăzi am fost în Berlinul de est, în celebra *Alex*. De departe se vede turnul de televiziune, înalt de 365 de metri. Sincer vorbind, am fost dezamăgit. *Alex* e o piață mare, colosală, dar destul de goală. Nu circulă mașini, ci numai câțiva pietoni. Sigur, știu că *Alex* s-a schimbat foarte mult din 1964 încoace. Au fost construite atunci blocuri ca, de pildă, hotelul *Stadt Berlin*, care e impozant, însă urât. De altfel și celelalte blocuri sînt urâte.
Dar chiar lângă gara *Alexanderplatz* e cu totul altfel. Da, vechea gară există încă și acolo totul e plin de viață. În fața gării sînt multe dughene în care poți cumpăra de toate: îmbrăcăminte, veselă, fructe, legume, mîncare...
Știți de ce piața se numește "*Alexander*"? Nu? Eu știu! În 1805, cînd țarul rus Alexandru întîi l-a vizitat pe rege la Berlin, pieței i s-a dat numele țarului, *Alexanderplatz*.

Andreas își imaginează cum era viața pe vremuri în Alexanderplatz și scrie în continuare:

Andreas ???:

Pe vremuri, *Alex* era într-adevăr centrul Berlinului. Nouă străzi se întîlneau aici și pretutindeni era plin de oameni. Umblau pe stradă și își vindeau marfa: ziare, țigări, îmbrăcăminte, cărbuni, lemne... Se adunau prin cîrciumi, beau bere și stăteau de vorbă... Munceau din greu.
De unde știu toate astea așa exact? Am cumpărat cartea lui Döblin "*Berlin Alexanderplatz*". În ea e vorba de un simplu vînzător ambulant din piața *Alex*, care voia de la viață mai mult decît o bucată de pîine cu unt... E un lucru ușor de înțeles, nu?
Astă seară mă duc să văd filmul lui Fassbinder "*Berlin Alexanderplatz*". După cum vedeți, o duc bine.

Cu toată dragostea,
al vostru Andreas.

Lecția 23

Celebrul spital *Charité*

Andreas, Ex și Dr. Thürmann trec pe lângă celebrul spital Charité din Berlinul de est și se întreabă de unde îi vine numele.

- Ex: Ia uită-te, acolo sus, la literaele alea mari.
(Citește.) *Cha-ri-té*.
- Andreas: *Charité*, Ex, *Charité*.
- Dr. Thürmann: Da, e celebrul *Charité*, un spital de renume mondial.
- Andreas: De ce se numește "*Charité*"?
- Dr. Thürmann: Nu știu nici eu prea exact, pot doar să presupun. Spitalul *Charité* este foarte vechi, are aporape 300 de ani. Atunci, în 1710, când a fost întemeiat spitalul *Charité*, la Berlin erau mulți francezi.
- Ex: "*Charité*" e deci un cuvânt francez?
- Andreas: Da.
- Ex: Și ce înseamnă?
- Andreas: Caritate.
- Ex: Poftim?
- Ex: A avea milă. A-i ajuta pe bolnavi.

Dr. Thürmann le explică unele lucruri în legătură cu istoria spitalului Charité.

- Andreas: De ce este "*Charité*" atât de celebru?
- Dr. Thürmann: *Charité* a fost un centru de cercetări cunoscut în întreaga lume. Acolo s-au făcut foarte timpurii operații complicate. Dar nu numai asta. Cercetarea era liberă și acolo lucrau foarte mulți medici buni. Mulți dintre ei au primit premiul Nobel.
- Andreas: Dar acum toate arată destul de vechi.
- Dr. Thürmann: Firește. Pe vremea naziștilor au fost nevoiți să plece mulți medici evrei, iar mai târziu mulți medici au plecat în Vest. Existau aparate moderne, o medicină bună, dar nu se mai făceau atâtea cercetări.
- Andreas: Și astăzi?
- Dr. Thürmann: Am auzit că există o inițiativă a unor tineri medici care vor să dea o viață nouă acestei case vechi, atât de bogată în tradiții.
- Andreas: Un spirit nou în interiorul vechilor ziduri?
- Dr. Thürmann: Da, se poate spune așa.

Lecția 24

Morții nu sînt întotdeauna morți

Andreas vrea să viziteze celebrul cimitir Dorothea din Berlinul de est, unde sînt înmormîntați, printre alții, filozofii Fichte și Hegel, scriitorii Brecht și Heinrich Mann, compozitorul Eisler, actrița Helene Weigel... Andreas și Ex se duc la cimitir. Ex vrea să știe ce caută Andreas la cimitir.

Andreas: Vreau să mă duc astăzi la *cimitirul Dorothea*.
 Ex: La cimitir?
 Andreas: Acolo sînt îngropați morții. Nu știi?
 Ex: Și ce vrei tu la niște oameni morți? Cu morții nu se mai poate vorbi.
 Andreas: Ah, Ex, cum să-ți explic? Morții nu sînt întotdeauna morți. Unii continuă să trăiască în amintirea mea, în cîntecele lor, în textele lor. Vii și tu?
 Ex: Da, vreau să văd și eu asta. N-am fost niciodată într-un cimitir.

Ex citește numele de pe pietrele de mormînt. În lecția radiodifuzată sînt incluse pasaje din cîntece ale unor autori și artiști înmormîntați la cimitirul Dorothea.

Ex (*citind*): Johann Gottlieb Fichte, 1762–1814
 Georg Wilhelm Hegel, 1770–1831
 Bertolt Brecht, 1898–1956
 Andreas: (Citează din poezia “An die Nachgeborenen”, “Celor ce vor veni după noi” de Bertolt Brecht.)
 Ex (*citind*): Helene Weigel-Brecht, 1900–1971.

Helene Weigel *cîntă cîntecul mamei Courage din piesa lui Brecht* “Mutter Courage und ihre Kinder”, *tradusă în românește sub titlul* “Anna Fierling și copiii ei”.

Ex (*citind*): Hanns Eisler, 1898–1962

Therese Giehse *cîntă* “Die Ballade vom Wasserrad”, “Un cîntec pentru roata mor ii”, *din piesa lui Brecht* “Capete rotunde și capete ascuțite”, *pe muzică de Hanns Eisler*.

Ex (*citind*): Heinrich Mann, 1871–1950

Romanul “Profesorul Unrat” de Heinrich Mann a fost ecranizat în 1930 sub titlul “Îngerul albastru”. Marlene Dietrich cîntă în acest film cîntecul “Ich bin von Kopf bis Fuß auf Liebe eingestellt”, ceea ce s-ar putea traduce, cu aproximație, “Sînt făcută, din cap pînă-n picioare, numai pentru dragoste”.

Lecția 25

Pentru început sper să primesc mici comenzi

Andreas și Dr. Thürmann stau de vorbă despre planurile lor de viitor. Dr. Thürmann îi propune lui Andreas să culeagă material pentru o carte despre medicina alternativă.

Dr. Thürmann: Așadar, încă o dată, bun venit la Berlin. Luați loc, vă rog!
 Ex: Și eu?

- Dr. Thürmann: Da, și tu, invizibil! Am văzut multe la Berlin, dar n-am stat încă de vorbă despre noi înșine. Cum o duceți? Cum merge cu studiile?
- Andreas: Mulțumesc, o duc bine, iar studiile le voi termina încurînd.
- Dr. Thürmann: Și pe urmă? Ce faceți pe urmă?
- Andreas: Încă nu știu. Mă gîndesc să lucrez la un ziar sau la un post de radio. Dar, pentru început, sper să primesc mici comenzi.
- Dr. Thürmann: Mă puteți ajuta, eventual, la lucrările mele?
- Andreas: Cu plăcere.
- Dr. Thürmann: Știți, vreau să scriu o carte despre medicina alternativă.
- Andreas: Ce înseamnă asta?
- Dr. Thürmann: Mă refer la homeopatie. Eu sînt convins că natura poate vindeca singură. Și mai am nevoie de interviuri. Nu vreți să faceți anchete pentru mine? Să intervievați medici și pacienți? Să căutați articole?
- Andreas: Aș vrea să fac, cu plăcere. Dar trebuie să-mi explicați mai exact.

Dr. Thürmann le povestește despre pacienții săi și îi lasă să înțeleagă că ar putea s-o facă pe Ex vizibilă.

- Andreas: Spuneți că și dumneavoastră ați lucrat cîndva la spitalul *Charité*.
- Dr. Thürmann: Da, dar e mult de atunci. Eram încă tînăr.
- Andreas: Și ce-ați făcut pe urmă?
- Dr. Thürmann: Multe, foarte multe. Am avut propriul meu cabinet, îl am și acum. Am încă mulți pacienți, și tineri, și bătrîni. E foarte frumos.
- Ex: Pacienții sînt frumoși?
- Dr. Thürmann: Nu, Ex, nu asta am vrut să spun. Munca e frumoasă. Pot ajuta oamenii, poate și pe tine!
- Ex: Pe mine? Cum așa?
- Dr. Thürmann: Aș putea, eventual, să te fac vizibilă.
- Ex: Nu, nu, vreau să rămîn invizibilă.
- Andreas: Dar eu aș vrea foarte mult să te văd!
- Ex: Dar eu nu!

Lecția 26

Vrem doar să fim împreună

Lecția radiodifuzată cuprinde un cîntec de Udo Lindenberg. Textul nu este tradus.